

**EX
HEX**

CSIRIBÚ, SZERELEM!

ERIN STERLING

EX
HEX

CSIRIBÚ, SZERELEM!

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Erin Sterling: *The Ex Hex*
First published in 2021 by Avon,
an imprint of HarperCollins Publishers
New York, NY

FORDÍTOTTA
Kertész Edina

SZERKESZTETTE
Bartók Flóra

BORÍTÓTERV
Tóth Gábor

ISBN 978-963-636-121-1

Minden jog fenntartva

© Rachel Hawkins 2021

© Kossuth Kiadó 2023

© Hungarian translation Kertész Edina 2023

*Sandra Brownnak, Jude Deveraux-nak,
Julie Garwoodnak, Judith McNaughtnak
és Amanda Quicknek, az íróknak, akik miatt
tizenkét éves koromban elhatároztam,
hogy romantikus regényeket fogok írni.
Harminc évbe telt, de végre sikerült!*

PROLÓGUS

Sose keverd a varázslatot vodkával!

Vivi ismerte a szabályt. Nemcsak azért, mert a nagynénje, Elaine folyton ezt hajtogatta, hanem mert a georgiabeli Sír völgyben található Boszorkánykonyha összes konyharuhájára, pólóira és, ironikus módon, röviditalos poharaira is ráemblémázták.

Alighanem ez volt a Jones család mottója.

Ám összetört szívek esetén kivételt lehet tenni, gondolta Vivi a kádban heverve, és kortyolt egyet a borzalmas vodka-áfonya elegyből, amit unokatestvére, Gwyn készített neki.

És az ő szíve ugyancsak össze volt törve. Szilánkosra zúzódott. Apró darabjai szétszóródtak a mell-

kasában, s mindez egy kék szempár és szexi akcentus miatt.

Szipogva pöccintett az ujjával, mire Rhys kölnijének citrusos-aromás illata töltötte meg a levegőt, aminek lenyomatát az agya épp eléggé megőrizte ahhoz, hogy egy varázslattal felidézhesse.

Még most is, Gwyn lábakon álló kádjában fekve, fel tudta idézni, hogyan pördült meg az illat hatására, hogyan nyomódott az arca a férfi mellkasának, és milyen meleg volt a férfi bőre.

– Vivi, hagyd már abba! – kiáltott ki Gwyn a hálószobából. – Megfájdul a fejem ettől a szagtól!

Vivi mélyebbre süllyedt a kádban, mire a víz kioccsant, kis híján kioltva a gyertyát, amit a kád peremére rakott.

Ezt is Elaine néni tanította – nincs olyan, amin ne segíthetne néhány gyertya és egy forró fürdő, és bár Vivi rozmaringot és rózsaszín fürdősót szórt a vízbe, és meggyújtotta Gwyn összes gyertyáját, mégsem érezte magát jobban.

– Hagyj békén! – kiáltotta vissza, miután megitta a pohár tartalmát, mire Gwyn bedugta a fejét az ajtórezen, rózsaszínű haja a vállára omlott.

– Drágám, tiszteletben tartom a fájdalmadat, de csak három hónapig randiztál azzal a pasival.

– Csak kilenc órája szakítottunk! – mondta Vivi, nem téve hozzá, hogy igazából kilenc órája és har-

minchat, majdnem harminchét perce szakítottak. – Még legalább tizenöt órám van, mielőtt abba kell hagynom a szomorkodást. Benne van a könyvben.

Gwyn a szemét forgatta.

– Ezért mondtam, hogy ne randizz varázslókkal – mondta. – Főleg ne Penhallow-varázslókkal. Lehet, hogy azok a seggfejek alapították a várost, de attól még elcseszett varázslók.

– Elcseszett varázslók – értett egyet Vivi, csüggedten pillantva üres poharára, míg Gwyn ismét a hálószoba felé indult.

Vivi, Gwynnel ellentétben, még újonc volt a varázslóvilágban. Míg az unokatestvére Elaine néni mellett nőtt fel, aki nagyban űzte a varázslást, Vivi anyja, Elaine húga titokban tartotta a saját képességeit. Vivi csak azután költözött a nénihez és Gwynhez, és fedezte fel magában is ezeket a képességeket, miután anyja meghalt.

Ami egyúttal azt jelentette, hogy semmit nem tudott a varázslókról, amikor az egyikükkel találkozott egy forró nyári estén a napforduló-ünnepségen, és ez lett a legjobb és egyben a legrosszabb dolog is, ami valaha történt vele.

Felemelte a kezét, megmozgatta az ujjait, és a következő pillanatban elmosódott, reszkető kép emelkedett ki a vízből.

Egy jóképű férfi arca volt, arccsontja a megfelelő helyen, haja sötét, szeme ragyogó, mosolya csábos.

Vivi grimaszolt, majd egy újabb legyintéssel apró hullámot küldött a képre, amely elolvadt a vízcseppek özönében.

Arra vágyott, bárcsak örökre kitörölhetné az emléket az agyából, ám még így, bevodkázva is tudta, hogy az efféle varázslatok nagy bajt okozhatnak. És a szíve néhány apró darabkája nem akarta elfeledni az utóbbi három hónapot; őrizni akarta annak az éjszakának az emlékét, amikor találkoztak, a férfi dallamos hangján a nevéen szólította, mindig Vivienne-nek, sosem Vivinek, és megkérdezte: „Megcsókolhatlak?“, mire ő visszakérdezett: „Most?“, a férfi pedig elmosolyodott, és azt válaszolta: „Nekem most is megfelel, de szívesen alkalmazkodom a nap-táradhoz” – senki sem tudott volna ellenállni, főleg nem egy tizenkilenc éves lány, élete első napforduló-ünnepségén, és főleg nem egy magas és nevetségesen jóképű és minden bizonnyal walesi férfinak.

Törbe csalták, ezért feltétlenül panaszt emel a Varázslók Tanácsánál, amint...

– Vivi! – kiabált Gwyn a hálósobából. – Pislákolnak miattad a lámpák!

Hopsz!

Vivi felült, és kihúzta a dugót a kádból, remélve, hogy a vízzel együtt a szenvedése is eltűnik a lefolyóban.

Vigyázva átlépett a gyertyákon, és a köntösért nyúlt, amit Gwyn készített neki a fogásra. Egy kissé jobban érezte magát, amikor megkötötte a derekán a fekete selyemövet. Ezért jött el Elaine és Gwyn apró házába a Sírvölgy feletti hegyekbe, ahelyett, hogy visszament volna a kollégiumi szobájába. Ide-fent, a hangulatos kis házban a gyertyákkal és a macskákkal, ahol a szobákat füst és gyógynövények illata lengte be, otthon érezte magát.

Gwynnel felrakhatnak egy arcmaszkot. Ihatnak még egy pohárral vagy öttel. Hallgathatnak egy kis Taylor Swiftet.

Vagy, gondolta, míg kísétált a fürdőszobából, és megpillantotta Gwynt, aki sóból kört szórt a padlóra, csinálhatják ezt..., bármi is legyen.

– Mit csinálsz? – kérdezte, és a fürdőszoba felé intett. Egy pillanat múlva a pohara bukdácsolva felemelkedett, és Vivi kezében landolt, aki ezután Gwyn asztalához ment, hogy töltsön még magának.

– Megátkozunk azt a seggfejet – grimaszolt Gwyn.

– Nem is seggfej – harapott a szájába Vivi, a kört tanulmányozva. – Legalábbis eleinte nem volt az. És, igazság szerint, én szakítottam vele.

Gwyn horkantott, és lófaroakra gumizta a haját.

– Azért szakítottál vele, mert seggfej volt. Eljött Sír völgybe, és elcsábított, míg az apja Walesben az esküvőjét szervezte valami sznob boszorkával. És ő tudta, és esze ágában sem volt elmondani neked. Kétség sem fér hozzá, hogy seggfej, mindenki szerint.

– Mármint szerinted.

– Szerintem és Miák úr szerint is – intett Gwyn az apró, fekete cica felé, aki az ágyán feküdt összegömbölyödve. A nevét hallva felemelte a fejét, és zöldessárga szemével Vivire nézett, majd felnyávogott, mintha csak egyetértene.

Rhys tényleg házasodni készült. Legalábbis alighanem. Bár reggel nem ezt a kifejezést használta, amikor az ágyában feküdtek, és éppen Vivi vállát harapdálta. Azt mormolta, egy-két hétre haza kell utaznia, hogy elintézzon pár dolgot.

A „pár dolog”, mint kiderült, azt jelentette, „megmondom az apámnak, hogy fújja le az eljegyzésemet egy vadidegennel”, és még ő lepődött meg, amiért Vivi meglepődik. Igazából tényleg így viselkedik egy seggfej.

– Hát jó – fonta össze a karját Vivi. – Hogy csináljuk?

– Nyisd ki az ablakot – utasította Gwyn, és az asztalához ment, hogy meggyújtson egy gyertyát, ami valahogy elkerülte Vivi figyelmét, amikor a fürdőjét készítette elő.

Vivi megtette, és késő szeptemberi, hűvös, fenyőillatú levegő töltötte be a szobát. A legközelebbi hegy csúcsán a telihold csüngött, és Vivi jókedvűen intett neki, majd kidugta a fejét az ablakon, hogy felnézzen Elaine hegyére.

Odafent volt Rhys családjának háza, valahol a sötétben, ahol a férfi még sosem járt ezt a nyarat megelőzően. Most, hogy Rhys elment, az ablakok is sötétek voltak.

Elment.

Vissza Walesbe, az életéhez, amit élt, mielőtt a Penhaven Főiskolára jött volna a nyári kurzusra.

És mielőtt találkoztak volna.

Újra könnybe lábadt a szeme. Vivi visszafordult az unokatestvéréhez.

Gwyn a körön kívül állt, a gyertya a kör közepén lobogott, és Vivi egy pillanatig tétovázott. Igen, Rhys összetörte a szívét. Tényleg nem árulta el Vivi-nek, hogy az apja éppen feleséget keres neki. Nem figyelmeztette, nem érdekelte, hogyan érez majd ő. Tényleg egy seggfej.

De megátkozni?

És bevodkázva megátkozni?

Ez talán túl sok.

Aztán Gwyn lehunyta a szemét, kinyújtotta a karját, és azt mondta:

– Istennő, könyörgünk, az a férfi soha többé ne közelítse meg Vivi ajtaját és vagináját.

Vivi felcsuklott, és kiköpte az italát, ami nagy ívben a kör túloldalán placcsant.

– Istennő – mondta, és még egyet kortyolt –, könyörgünk, soha többé ne bővílhessen el egyetlen gyanútlan teremtést sem ördögi gödröcskéivel.

– Ez jó volt – mondta Gwyn, majd hozzátette: – Istennő, könyörgünk, a haja többé ne legyen olyan. Tudod, mire gondolunk.

– Persze hogy tudja – bólintott Vivi. – Istennő, könyörgünk, örökké legyen abban a tévhitben, hogy a csikló egy centivel odébb van, mint igazából.

– Ördögi, Vivi! Igazi sötét mágia.

Vivi mosolyogva, de zaklatott szívvel a körbe lépett, közelebb a gyertyához.

– Összetörted a szívem, Rhys Penhallow – mondta. – Ezért elátkozunk. Téged és a hülye, vadító séródat.

A gyertyaláng hirtelen felizzott, mire Vivi ijedten a fenekére esett, kilötyyintve az italát, Miák úr pedig a hátát felgömbítve fújt.

Gwyn odaugrott, hogy felsegítse a lányt, ám ekkor becsapódtak az ablakok, meglendítve a függönyöket.

Vivi sikítva felpattant, lábával széttúrva a sókört, és amikor visszanézett a gyertyára, az hihetetlenül

nagy lánggal fellobbant, magasabb lett, mint Gwyn, mielőtt hirtelen kialudt volna.

Csend lett, csak Miák úr fűjt, miközben Gwyn párnája felé hátrált, Vivi pedig úgy érezte, még sosem józanodott ki ilyen gyorsan.

– Hát ez... fura volt – nyögte ki végül, Gwyn pedig az ablakhoz ment, és vigyázva kinyitotta.

Az ablaktáblák mozdulatlanul álltak, és amikor Gwyn visszafordult, az arcába visszatért egy kis szín.

– Volt már olyan, hogy felszikkasztad a lángot, emlékszel? Talán most is ez történt, kiáradt valahogy a varázserőd.

– Szokott ilyen történni? – kérdezte Vivi, mire Gwyn, talán túl hevesen, bólintott.

– Persze. Mármint... csak hülyéskedtünk. Nem átkoztuk el igazából. A gyertya a Bath & Body Workstól van, azt hiszem.

Vivi a címkét tanulmányozta.

– Igen, azt hiszem, a gyümölcsös szénaillatnak semmi köze a sötét mágiához.

– Így van – mondta Gwyn. – Úgyhogy biztosan nem okoztunk bajt azon kívül, hogy felzaklattuk ezt a kis jószágot. – Felnyalábolta Miák urat, aki Vivire meredt.

– Azt hiszem, nem ismerem a saját képességeimet – mondta Vivi, majd egyszerre tették hozzá: – Sose keverd a varázslatot vodkával!

Kissé erőltetetten felnevetett, majd visszatette a gyertyát Gwyn asztalára.

– Jobban érzed magad? – kérdezte Gwyn. – Hattott a műátok?

Ahhoz, hogy elfelejtse Rhyst, Vivinek többre volt szüksége néhány italnál és némi buta varázslatnál, de azért bólintott.

– Azt hiszem. És igazad van, csak három hónapig tartott, ő pedig visszament Walesbe, úgysem látom többé. Visszatérhet az életéhez, én meg az enyémehez. Takarítsuk fel a sót, mielőtt Elaine néni feljön és észreveszi, hogy ittunk és varázsoltunk.

Vivi megfordult, és egyikőjük sem vette észre, hogy a gyertya újra lánggra lobban, szikrákat szór, és füst gomolyog a nyitott ablakon át a telihold felé.

1. FEJEZET

Kilenc évvel később

Hát persze hogy esett.

Elvégre ez Wales volt, ahol folyton esik, Rhys ezt jól tudta, csakhogy amikor reggel elindult Londonból, még ragyogó volt az idő, és csak néhány felhő úszott a kék égen. Az a fajta nap volt, amikor az ember elhajt a zöldellő hegyek mellett, és festeni támad kedve, vagy verset írni.

Akkor kezdett zuhogni, amikor megérkezett Dweniniaidba, az apró faluba, ahol a családja évszázadok óta élt.

Pontosan tudta, miért.

Grimaszolva parkolta le bérelt autóját a főúton. Természetesen nem kellett volna vezetnie. Használhatta volna az utazókövet, és egy szempillantás alatt itt lett volna, de az, hogy mindenhová autóval ment, bosszantotta az apját, és ezt sokkal jobban élvezte, mint azt, hogy mágia segítségével utazzon.

Habár, gondolta, míg kiszállt az autóból és felnézett az égre, most leginkább saját magával tolt ki.

De már nem volt mit tenni, úgyhogy felhajtotta a gallérját, és a falu központja felé indult. Nem sok látnivaló volt a főúton – néhány bolt, az egyik végén a templom, a másikon meg a kocsmá. Most errefelé vette az irányt. Az a kevés járókelő, aki kint volt az utcán, rögtön átment a túloldalra, amint meglátta őt.

Csodás érzés volt látni, hogy a családja tekintélye erősebb, mint valaha.

A Holló és korona az utca végén állt, az ablakok sárga négyszöge hívogatóan világított a szürke égbolt alatt, és amint Rhys belépett az ajtón, megcsapta a szag, amit annyira szeretett – a sör malátaszaga, az almabor és a régi tölgyfa édes illata.

Te jó ég, hiányzott az otthona!

Talán azért, mert olyan sokáig volt távol. Általában néhány havonta hazalátogatott, főleg, ha úgy gondolta, az apja nincs otthon. Ezzel biztosította helyét két bátyja mellett a családi körben.

Llewellyn, az idősebb üzemeltette a kocsmát, és ő volt az, aki az apjukkal a legszorosabb kapcsolatot ápolta. Bowen, a középső fiú két éve elhúzott Hóhátár hegyei közé, és csak néha adott hírt magáról. Ilyenkor főleg arról számolt be, milyen gyorsan nő a szakálla.

De így legalább nem Rhys okozta a legtöbb csalódást, és nem piszkálták, legalábbis addig, míg Bowen úgy nem dönt, felhagy azzal a dologgal, amit odafönt csinál, bármi legyen is az.

Azért a kedvenc sosem ő lesz. Ezt a címet Wells érdemelte ki már jó régen, és Rhys boldogan átengedte neki. Amellett pedig szórakoztatta a család fekete bárányának szerepe. Amikor elszúrt valamit, azt magától értetődőnek vették, ha pedig nem szúrt el valamit, mindenki meglepődött.

Jó volt ez így.

Rhys felakasztotta a kabátját az ajtón lévő akasztóra, ami felett egy régi almaboros plakát függött, és elkapta a pult mögött álló férfi pillantását.

Csak amikor megfordult, vette észre, hogy a bátyja, Llewellyn az egyetlen ember a kocsmában.

Llewellyn kiköpött apja volt, csak éppen harminc évvel fiatalabb kiadásban: ugyanaz a zord arckifejezés, ugyanaz a sasorr – bár igaz, ami igaz, a család összes férfitagja ilyen orral büszkélkedhetett –, ugyanaz a keskeny ajak. Talán egy kissé kevésbé

biggyesztette le. Ám ugyanolyan rendíthetetlenül itt maradt a kis faluban, ahol mindenki rettegett tőle, és vezette a kocsmát, ahová csak turisták – és az öcsce – tértek be.

– Szia, Wells! – köszönt Rhys, mire a bátyja válszul csak felmordult.

Jellemző.

– Látom, jól megy a bolt – telepedett Rhys a pult mellé, és belemarkolt a mogyorós tálba.

Wells sötét pillantást vetett felé a fényes mahagónipult fölött, mire Rhys elvigyorodott, és a szájába dobott egy mogyorót.

– Ne már! – unszolta. – Ismerd el, hogy örülsz nekem!

– Csak meglepődtem – mondta Wells. – Azt hittem, jó ideig nem jössz haza.

– És megfeledekzem a testvéri szeretetről? Soha. Wells kelleetlenül elmosolyodott.

– Apa azt mondta, Új-Zélandon vagy.

Rhys bólintott, és újra a mogyorós tálba markolt.

– Néhány napja jöttem vissza. Legénybúcsú. Egy csomó angol fullos Gyűrűk ura-élményre vágyik.

Rhys utazási irodája, a Penhallow egy kis, egyszemélyes vállalkozásból nőtte ki magát londoni lakásából tízfős céggé, amely világszerte szervezett utakat. Az ügyfelek úgy emlegették ezeket az utakat, mint életük legnagyobb élményét, az értékelésekben

pedig kiemelték, hogy mindig jó idő volt, sosem késett a járat, és senki sem kapott ételmérgezést.

Lenyűgöző, hogy egy kis mágia mire képes.

– Nos, örülök, hogy itt vagy – tért vissza Wells a pult tisztogatásához. – Így meglátogathatod apát, és jobb kedvre derítheted.

Az ablak felé biccentett, mire Rhys megfordult, új megvilágításban szemlélve a szörnyű időjárását.

A francba!

Wellsnek igaza volt. A vihar nem magától tört ki, hanem az apja idézte elő, ami azt jelentette, hogy Rhys tényleg felbosszantotta. A bátyjai soha nem provokáltak ki belőle ilyesmit.

Rhys viszont igen... Vagy hússzor? Huszonnégy-szer? Túl sokszor, hogy számolja.

Rhys visszafordult Wellshez, hogy újra markoljon a mogyoróból, de ő rácsapott a kezére a vizes konyharuhával.

– Aú! – kiáltott Rhys, ám Wells az ajtóra mutatott.

– Menj, és beszélj vele, mielőtt elárasztja az utcát, és végleg elüldözi a vendégeimet.

– Én nem vagyok vendég?

– Nem, te púp vagy a hátamon – mondta Wells, és csípőre tett kézzel sóhajtott. – De komolyan, Rhys, menj, és beszélj vele, intézzétek ezt el. Hiányzol neki.

Rhys horkantva felállt a pulttól.

– Értékelem, hogy ezt mondd, Wells, de ez egy jó nagy baromság.

EGY ÓRÁVAL KÉSŐBB Rhys azon tűnődött, mért nem maradt még a kocsmában egy kicsit, legalább míg megiszik egy sört. Vagy hármat.

Úgy döntött, inkább felsétál a házhoz, mintsem az autóval ingerelje az apját – így mutatva meg, milyen érett felnőtté vált –, de minél közelebb ért, az idő annál rosszabbra fordult, és még a védő varázslatnak sem vette sok hasznát.

Egy pillanatig arra gondolt, megadja magát, és szájalmasan elázva mutatkozik az apja előtt, de ez csak egy olyan apánál működhetett volna, akinek van szíve, és Rhys bizonyos volt benne, hogy Simon Penhallow e szerv nélkül született.

Talán kiműtötte magából valamikor, hogy megtudja, mennyire válhat bestiálissá az ember.

A szél lesüvített a hegyről, megdöntve az utat szegélyező fákat, és Rhys, bár elismeréssel adózott apja képességei előtt, ezt már kissé túlzásnak találta.

És egy újabb túlzás: a Penhallow család otthona, a Penhaven-kastély.

Rhys néha eltűnődött rajta, hogyhogy nem gyilkolták le a családját az elmúlt ötszáz évben ebben a kőhalomban, amelyről első ránézésre is sütött,

hogy varázslók otthona. Az isten szerelmére, akár ki is írhatták volna a homlokzatra: ITT VARÁZSLÓK ÉLNEK!

A kétemeletes, hosszú épület a hegytetőn gubbasztott sötét termeivel, mély pincéjével és homályos sarkaival. Az első varázsigé, amit Rhys megtanult, az volt, amivel világosságot csíholhatott reggelente az étkezőasztalnál.

Azon gondolkodott, vajon más lenne-e a hely, talán világosabb, ha az anyja még élne. Ő is ugyanúgy utálta a házat, ahogy Rhys, legalábbis Wells szerint, és majdnem sikerült rábeszélnie az apjukat, hogy költözzenek valami kisebb, korszerűbb és otthonosabb házba.

Ám Rhys születése után néhány hónappal meghalt, és többé szóba sem lehetett hozni a költözést. Penhaven volt az otthonuk.

Egy rémisztő, kényelmetlen, középkori, romos otthon.

Úgy festett, mintha bármelyik pillanatban összedőlhetne, a nehéz deszkaajtó lógott az eresztékein, és Rhys sóhajtvá mászta meg a lépcsőket, suhintva egyet maga előtt.

A pulóver, farmer és bakancs, amit viselt, felfénylett, és darabjaira esett, hogy sötét öltönnyé alakuljon, a család címerével a zsebén. Az apja elvárta,

hogy a házban mindannyian talárt viseljenek, de Rhys számára ez már túl sok volt a tradícióból.

Nem kopogott: az apja abban a pillanatban tudta, hogy ott van, amikor elindult a hegyre, hacsak már nem akkor, amikor belépett a kocsmába. Mindenfelé házórző varázslatok voltak, rendre halálra boszszantva Rhyst és bátyjait, amikor annak idején szobafogságba küldték őket.

Amint Rhys rátette a kezét az ajtóra, az nyikorogva kinyílt, és a szél olyan erővel kapott bele, hogy egy pillanatra szétfoslott a védővarázslat. Jeges esővíz zúdult az arcába, becsorogva inge gallérja alá, a haja pedig csuromvizesen simult a koponyájára.

– Remek – mormolta. – Rohadtul csodálatos.

Aztán belépett.

2. FEJEZET

Bármilyen idő is volt odakint, Penhavenben örök homály honolt.

Rhys apja így szerette. Nehéz bársonyfüggönyök lógtak az ablakok előtt, az a néhány, ami előtt nem, azok pedig vastag, sötétzöld és vörös ólomüvegből készültek, megszűrve a fényt és különös árnyakat vetve a súlyos kőasztalra, ami az ajtó előtt állt.

Rhys megállt ott egy pillanatra, felnézve a széles lépcsősorra és az életnagyságú olajfestményre, ami őt ábrázolta az apjával és két bátyjával. A képen talárt viseltek, ünnepélyesen nézték a bejárati ajtót, és Rhysnak, ha ránézett, mindig eszébe jutott, mennyire utált pózolni hozzá tizenkét évesen, milyen kényelmetlen volt a talár, és mennyire röhejes, hogy

az apja nem elégedett meg azzal, ha lefotózzák őket, és a fotót festik meg.

De nem, az apjuk ragaszkodott a hagyományokhoz, és talárban izzadni, míg az ember egy festményhez pózol, hagyomány volt, ahogy a karácsonyfa kivágása vagy a Penhaven Főiskolán történtő továbbtanulás is.

– Ne várass!

A hang mindenhonnan jött, és sehonnan, és Rhys újra sóhajtott, végigfuttatva tenyerét a haján, mielőtt felszaladt volna a lépcsőn.

Az apja bizonyára a könyvtárban van, ahol rendszerint az apa-fiú vitákat szokták lerendezni, így Rhys kinyitotta a súlyos dupla faajtót, és úgy érezte, mintha visszarepült volna az időben.

Nemcsak az emlékeibe, bár sokat őrzött erről a szobáról, hanem szó szerint. Az apja könyvtára, ha ez lehetséges egyáltalán, még középkoribb volt, mint a ház többi része. Súlyos, fekete fabútorok, bársony, nehéz, patinás, ezüst gyertyatartók. A plafonon lógó szarvasagancs csillár halvány fényt szórt a padlódeszkára, és Rhysnak még sosem hiányzott ennyire a londoni, napfényes lakása; a nyitott ablakok, a fehér ágytakaró, a kényelmes kanapé, ami sosem lett foltos, bárki ült is rá.

Sehol egy kényelmes szöglet – még csak egy rohadt párna sem – az egész házban.

Nem csoda, hogy olyan ritkán jött haza.

Simon Penhallow az egyik nagy ablakon kémlelt ki, amin keresztül a többi varázslóval érintkezett, kezét összekulcsolta a háta mögött, és, ahogy azt Rhys már előre kitalálta, a talárját viselte. A feketét, természetesen. A haja is fekete volt, bár ősz hajszálak vegyültek bele. Amint megfordult, Rhys arra gondolt, hogy öregebbnek tűnik. Több volt a ránc a szeme körül, a szakállá is megőszült.

– Tudod, mióta nem voltál itthon? – kérdezte, és Rhys visszanyelt egy gúnyos választ, amiből legalább hármat tartogatott, csak hogy az apja sosem rajongott a humoráért. Így csak belépett a szobába, és felvette apja testtartását, kezét a háta mögött összekulcsolva.

– Nem tudom pontosan.

– Fél éve – mondta az apja, holott azt is mondhatta volna, „hat hónapja”. – Fél éve nem látogattad meg az otthonodat és az apádat.

– Rendben, de még mindig gyakrabban járok haza, mint Bowen, nem igaz?

Rhys az apjára vigyorgott, de nem sikerült elbűvölnie, pedig mindenki mást igen.

– Bowen olyasmit csinál, ami a család hasznára válik, ellentétben veled, aki az aranyifjak életét éli Angliában.

Ahogy Rhys apja az „Anglia” szót kimondta, azt sugallta, hogy a város a kicsapongás és a bűnözés melegágya, és Rhys arra gondolt, az apja által elképzelt élete alighanem sokkal érdekesebb, mint valójában.

Igaz, ami igaz, valóban volt némi kicsapongás, de Rhys a fiatal, huszonéves férfiak normális életét élte. Vezette az utazási irodát, focit nézett a kocsmában a haverjaival, randizott.

Átlagos életet élt, leszámítva a varázslatot, amivel kicsit megbolondította mindezt.

Az ügyfeleinek mindig élvezetes, könnyű útjaik voltak. A kedvenc csapata mindig győzött. És bár sosem alkalmazott mágiát a lányokkal szemben, akikkel randizott, használta a képességeit asztalfoglaláskor a választott étteremben vagy akkor, ha nem akart dugóba kerülni.

Nem élt vissza az erejével, de nem kétséges, hogy a mágia megkönnyítette a dolgát, és ezt mindig élvezte.

– Hétköznapi dolgokra pazarolod a boszorkánymesteri képességeidet – folytatta Simon.

– Ma már nincsenek boszorkánymesterek, apa. Mondtam már, varázslók vagyunk, évtizedek óta.

Simon ügyet sem vetett rá.

– Ideje, hogy leródd adósságodat a család felé. Ezért küldelek vissza Glynn Beddbe.

Glynn Bedd.

Sírvölgy.

Vivienne.

Nem gondolt a lányra túl gyakran. Évek teltek el; lángoló, de rövid időszak volt, és azóta akadtak komolyabb kapcsolatai is.

Ám néha eszébe jutott. A mosolya. Mogyoró-barna szeme. Ahogy mézszőke hajtincseit húzogatta, amikor ideges volt.

Az illata.

Nem, ez most nem a megfelelő emlék.

Jobb, ha a haragos könnyeire emlékszik, arra, ahogyan összefonta a karját a mellkasa előtt, a farmerre, amit a fejéhez vágott.

Egek, micsoda balfék volt!

Összerázkódott, és közelebb lépett az apjához.

– Sírvölgy? Miért?

Simon rámeredt, szeme alatt elmélyültek a ráncok.

– A város és a főiskola alapításának évfordulója van – válaszolta. – Ott kell lennie egy Penhallow-nak. A bátyáid egyéb kötelezettségeiket teljesítik, ahogy én is, így te leszel az. Máris indulnod kell, én pedig gondoskodom róla, hogy a lakás elő legyen készítve. – Intett egyet elegáns, hosszú kezével. – Indulj!

– Rohadtul nem megyek – vágott vissza Rhys, mire Simon kiegyenesedett. Rhys száznyolcvan centi

magas volt, ám néhány centivel így is lemaradt az apja és Wells mögött, amit ebben a pillanatban mélységesen sajnált. De azért nem hátrált meg. – Papi – mondta ki a szót, amit gyerekkora óta sosem használt. – Tudod, hogy az Alapítók napja már nem létezik, ugye? Már csak halloween van. Az ég szerelmére, tököt árulnak, Papi! Kis, festett tököket. És talán plüssdenevéreket is. Ránk ott nincs szükség.

– És te mégis ott leszel – mondta az apja. – Egy Penhallow-nak minden huszonötödik évben vissza kell tértie, hogy megerősítse az energiavonalakat, és idén te leszel az a Penhallow.

Francba!

Megfeledkezett az energiavonalakról.

Glyn Bedd városát száz éve alapította Gryffud Penhallow az Észak-Georgia hegyei által övezett helyen, ahol a köd felszállt, a mágia pedig erős volt. A város eredendően a varázslókat szolgálta éveken át, és a főiskolán, amelyet a Penhallow-k otthona után neveztek el, hétköznapi hallgatók hétköznapi tárgyakat, míg a varázslók misztikus tanokat sajátítottak el.

A hétköznapi hallgatók ezt persze nem tudták. Azt hitték, a folklórtörténet és -gyakorlat tárgyak túl nehezek ahhoz, hogy bárki bekerüljön, és csak néhány vendéghallgatót vesznek fel.

Rhys egyike volt ezeknek a vendéghallgatóknak kilenc évvel ezelőtt a nyári szemeszterben, és volt rá néhány oka – ezek közül egy különösen jelentős –, hogy ne akarjon visszamenni.

– Különben is, honnan tudsz erről? – vonta fel az apja a szemöldökét. – Az Alapítók napjáról. Tavaly nem maradtál ott annyi ideig, hogy a tanúja lehess.

Mert időnként túl sok whiskyt iszom, és ilyenkor látom, hogy a lány, aki elhagyott, még mindig ott él, ezért nem akarok visszamenni – ez volt az igazság, de Rhys sejtette, hogy nem ezt a választ kell adnia.

– Az a város családi örökség, Papi – mondta ehelyett. – Követem az eseményeket.

Rhys biztosra vette, hogy az apja arc kifejezése nem büszkeséget sugároz, mert ha valaha is büszke lenne arra, amit ő csinál vagy mond, az rést hasítana a térben és az időben, de ezúttal legalább nem bosszúság látszott rajta, és ez is eredmény volt.

Utálta, amiért még mindig számít az apja véleménye. Legutóbb, amikor ki akarta vívni az elismerését, elveszítette Vivienne-t.

Persze részben az ő ostobasága miatt történt, hiszen beleegyezett, hogy az apja felkutassa számára a tökéletes boszorkányarát, aki csak távoli, homályos elképzelés volt, Vivienne pedig ott volt élő valóságában, és olyan könnyű volt halogatni, hogy bevallja neki.

Aztán persze bevallotta, és a lány elhordta mindennek, olyasminek is, amit még csak nem is értett, aztán elviharzott.

Most pedig az apja arra kéri, hogy menjen vissza.

– Tedd meg a csaláodért. Tedd meg értem – tette Simon a kezét a fia vállára. – Menj Glynn Bedd-be.

Rhys közel járt a harminchoz. Sikeres vállalkozást vezetett, szerette az életét, *felőtt* volt, és nem volt szüksége az apja jóváhagyására.

És mégis, hallotta magát, amint azt mondja:

– Rendben. Megyek.

– **MONDTAM, HOGY NE MENJ** a napforduló-ünnepségre, mondtam, hogy bajba kerülsz!

Rhys, fejét még mindig a bárpulton nyugtatva, mindkét középső ujját a bátyja felé nyújtotta.

Hallotta, amint Llewellyn horkant.

– Nos, én megmondtam.

– Igen, én pedig figyelmen kívül hagytam a tanácsod, és veszélybe sodortam magam, köszi, Wells, ez sokat segít.

Miután beszélt az apjával, visszatért a kocsmába, és ezúttal megitta azt a sört.

Valószínűleg ezért vallott be mindent a bátyjának. Nemcsak azt, hogy az apja visszaküldte Sír-völgybe, hanem azt a kilenc évvel ezelőtti nyarat is.

Vivienne-ről és arról, hogyan szúrta el.

Rhys felemelte a fejét, és látta, hogy Llewellyn újabb korsó sört csapol, remélhetőleg az ő számára. Ez a beszélgetés két korsót kívánt.

– Szeretted? – kérdezte Wells.

Rhys igyekezett nem lefordulni a bárszékről. A családjában nem volt szokás olyasmikről beszélgetni, mint az érzelmek és hasonló dolgok. Wellsnek nem is voltak érzései, amennyire Rhys meg tudta ítélni, Bowen pedig, akármilyen érzelmei is voltak, a hegyekben élte ki azokat.

– Húszéves voltam – mondta végül, és felhajtotta a maradék sört. – Nyár volt, ő pedig gyönyörű.

Gyönyörű. És édes. Amikor megpillantotta a napforduló-ünnepségen, a violaszín ég alatt, fején virágkoszorúval, valami mellkason rúgta. A lány rámosolygott, és ami azután történt, az...

Gyors volt, és visszavonhatatlan.

Egy katasztrófa.

– Úgy éreztem... – emlékezett vissza –, úgy gondoltam, talán... szerelmes érzéseim vannak.

Az összes szentre, ez aztán kemény volt! Hogy tudnak az emberek folyton ilyesmikről beszélni?

Wells a bárpultra támaszkodott. Bár az apja szigorú arcvonásait örökölte a fürkésző pillantással, ami Rhyst mindig gyanakvóvá tette, a szeme olyan kék volt, mint az övé.

– Talán nem találkoztok újra – mondta Wells. – Mégis, mennyi ideig leszel ott? Egy-két napig? – Elkomorodott. – Hiszen ennyi időt bírsz ki egy helyen, nem igaz?

Rhys, figyelmen kívül hagyva a szúrást, bólintott.

– Holnap indulok, az Alapítók napja holnapután lesz. Odamegyek, megerősítem a vonalakat, és eljövök.

– Gyerejáték – tárta szét a karját Wells, Rhys pedig újra bólintott, mintha Vivienne könnyáztatta arca meg sem jelent volna előtte.

– Az bizony.